

ORTO

STUDENTSKÝ ČASOPIS



Na co se můžeš těšit?

Rozhovory

Fotografie

Autorská tvorba

ÚVODNÍK



Vážení milí čtenáři,

čerstvý vánek aprílového počasí nás mile škádlí a doprovází nás k blížícím se velikonočním svátkům. Svátkům, při nichž bychom se měli na malý zlomek vteřiny pozastavit a zamyslet se. Pokud Vás zrovinka nic nenapadne, nad čím byste mohli hloubat, zanořte se do áleje listů jarního vydání OrTa. Pučí květy, opeřenci malebně štěbetají a všichni se určitě již nemůžeme dočkat těch lahodných plodů. Ty Vám bohužel nabídnout nemůžeme – neumíme čarovat jako měsíčkové. Na druhou stranu vám předkládáme autentické výplody rozmanitého uměleckého rázu našich studentů.

Doufáme, že si i toto číslo vychutnáte zrovna tak, jako čerstvě utrženou jahodu.

(Na níž se již všichni těšíme.)

Vanesa Borovičková

Časopis OrTo

JOSEF ČAPEK
"Umění mluví
za člověka, za
národy, za
lidstvo."

O NÁS

Co o nás víte? A co o nás nevíte? No, to my nevíme. Ale něco říct snad můžeme :)

Tak teda ahoj! Jsme parta několika nadšenců do umění. Píšeme, kreslíme, malujeme, fotíme, tvoříme a taky dost přemýšlíme. Každý z nás je jiný a díky tomu OrTo taky existuje. Snažíme se nemít tuhle naši zálibu jako povinnost a dělat to s co největší chutí a láskou. A doufáme, že se nám to daří.

Naše redakce jmenovitě:

Aneta Neprašová (šéfredaktorka, grafika)

Vanesa Borovičková

Filip Wohák (fotograf)

Monika Sladká (logo, ilustrace)

Ivan Dobrev (korektura)

Petr Bartoš

Anežka Holá

Barbora Bečvářová

Michaela Olivová

Emma Žatečková

Štěpán Hadrovský

Co v tomto čísle najdeš?

— 06 MIMO TŘÍDU

MIMO TŘÍDU S MARTINOU
SUKOVOU

Aneta Neprašová

— 08

ES IST VOLLBRACHT

Vanesa Borovičková

— 10 UNILIFE

ROZHOVOR SE SAMUELEM
FRENGLEM

Aneta Neprašová

— 14

PES - NEJLEPŠÍ PŘÍTEL ČLOVĚKA

Ivan Dobrev

— 16
JEDNO MALÉ HOROROKOMICKÉ
VYPRAVOVÁNÍ

Vanesa Borovičková

— 19
ZTRACEN(Á)

Rezekvítek

— 20
NEKONEČNA

Hodná

MIMO TŘÍDU S MARTINOU SUKOVOU

ANETA NEPRAŠOVÁ

Pojďme začít. Jaký vztah máte k cestování? Co pro vás znamená?

Cestování miluji. Ať už se jedná o výlet do vedlejší vesnice, okresu, kraje, státu nebo kontinentu. Vzhledem k tomu, že střední a část vysoké školy jsem absolvovala ještě před revolucí, cestování do zahraničí bylo velmi omezené. Do kapitalistické ciziny se normální člověk nedostal vůbec, a ani do států socialistických to nebylo úplně jednoduché. Když jsme například v létě 1989 chtěli odletět do Fanských hor v Tádžikistánu (tenkrát součást SSSR), bylo nutné sehnat pozvání od studentů místní vysoké školy, předložit přesný plán cesty a pohybovat se s místním průvodcem.

Cestování pro mě tedy znamená nejen poznávání nových zemí, obyvatel, přírody, ale i pocit svobody.

S pocitem svobody se pojí i široká nabídka destinací...Kde se vám zatím líbilo nejvíce?

Ohromil mě Salar de Uyuni v Bolívii. Nekonečná bílá plocha. Automaticky jsem se začala smát a vyběhla jsem z auta do prostoru. Další nezapomenutelný zážitek byla kolonie papuchalek na útesu na ostrově Island. Vlastně celý Island se svými ledovci, sopkami, vodopády, gejzíry...Rozkvetlý ostrov Madeira se stovkami kilometrů zavlažovacích kanálů – levád. Krásných míst jsme navštívili hodně, ale pokud bych si měla vybrat ideální místo k žití, pak by to bylo nějaké malé městečko v Alpách.



To zní všechno tak lákavě! A kam byste doporučila jet studentům, kteří chtějí cestovat, ale nemají mnoho financí? Myslíte si, že je nutné cestovat za draho?

Pokud se ptáš na cesty do zahraničí, pak bych doporučovala jihovýchod Evropy. Jak asi víš, se skupinou studentů jsme loni v létě navštívili Banát (součást Rumunska). Velmi zajímavá pro mě byla Černá Hora a Albánie. Tyto země nejsou turisticky příliš známé, přesto se zde můžeš setkat s velmi zajímavými kulturními památkami a nedotčenou přírodou.

Jasně, že cestování něco stojí, ale náklady se nechají zmenšit dobrou přípravou cesty. Předem si zjistit, co je v dané zemi levnější a čeho je lépe se vzdát. Dám příklad. Před několika lety jsme chtěli procestovat Peru a Bolívii. Vyplatilo se letenky koupit téměř s ročním předstihem. Mnohem levnější byly lety, které měly více přestupů a

delší čas strávený na letišti. Další úsporou financí bylo cestování místními sdílenými taxíky. A třeba místo předraženého hotelu pod Machu Picchu jsme nocovali v romantickém kempu, kde nad námi poletovali papoušci. Pokud bychom podobnou cestu absolvovali s cestovkou, vyšla by nás o mnoho desítek tisíc korun dráž.

Všímám si množného čísla, a to mě přivádí k tomu, jaké to je být se svým manželem ve stejné práci?

Škola je velká, téměř se nepotkáváme. Ale pokud se doma začneme bavit o práci, má to své výhody – oba nás to zajímá.

Jak jste se vlastně s manželem poznali?

Asi bys ráda slyšela, že jsme se náhodou poznali v nějaké exotické zemi. Zklamání tě, je to mnohem prozaičtější. Jsme spolužáci z jedné třídy kutnohorského gymnázia.

A jak vzpomínáte na svá středoškolská léta?

Ráda a v dobrém. I když výuka tenkrát nebyla tak pestrá a zábavná. Možná proto mě bavila matematika – žádné učení z paměti, ale řešení úloh, vymýšlení postupů.

Jaké to je učit na gymnáziu? Myslíte, že je to jiné než na ostatních školách?

Když jsem na gymnáziu před devíti lety přišla, byla jsem nadšená tvůrčím a přátelským přístupem nových kolegů a příjemnou atmosférou ve třídách. Učení zde je pro mě určitá výzva a často i zábava. Snaha o to, aby vás výuka

"MÍSTO PŘEDRAŽENÉHO HOTELU POD MACHU PICCHU JSME NOCOVALI V ROMANTICKÉM KEMPU."

nejen bavila, ale aby vás i dobře připravila na studium na vysokých školách.

Pojďme zakončit rozhovor trochu filosoficky. Jste právě teď šťastná? Co vás, popřípadě, šťastnou dělá?

Já jako naše největší štěstí vidím v tom, že žijeme v zemi bez válečného konfliktu a vyhýbají se nám velké přírodní katastrofy. Moje osobní štěstí je dáno v první řadě zdravím mým i mých blízkých, rodinnou pohodou, spokojeností v práci, spolehlivými přáteli.

Děkuji za rozhovor!

ES IST VOLLBRACHT

VANESA BOROVÍČKOVÁ

Všeobjímající hluk. Lidé, již nazývám přáteli, mě opět vytáhli z komfortní zóny mého obývacího pokoje. Chybí mi můj gauč, pozérské čtení klasiků či plýtvání času u sledování nekonečných seriálů. Vytáhli mě z pohodlí domova do rušného podniku v centru našeho velkoměsta. Na co si hraji – pajzl je to.

Člověk zde vidí nevidané. Rozverná dívčina trpčí do nerytmu tónů valchy podobné harfě. Muži vášnivě debatují o nejhlubším smyslu výrobního salámu. Šestiruký barman si típá nedopalek cigarety vhozením do nedopitého krýglu. Napjatá hádka dvou mládenců, co se po pár fackách milostně políbí. Žena čůrající do pisoáru.

Mí přátelé se pokojně baví a nechávají se unášet do melodického „duc-duc-duc“. Stojím v koutě místnosti a pozoruji rozmanitou zoologickou zahradu. Kam se poděl můj mladistvý elán? Ta nepopsatelná chuť být všude, zažít všechno a plynout společně s tikotem hodinek vyhublých bodyguardů. Co se stalo?

Mám chuť uchýlit se do své nory a vylézt jen v potřebě nejvyšší. Ráno vstát, pít si laciné kafe pozorujíc z okna spěchající na ulici. Vyrazit do práce, odvést stejný podíl jako v den předcházející, odejít z práce. Nakoupit. Pít laciné kafe dívajíc se na popraskané běžecké boty. Pustit si týví a jít spát. Jednou týdně oprášit negativitu malým povyražením za společnosti nápoje se skupinou – OH.

Zarazím se, to zní příšerně. Copak to je to, kam jsme jako jedinci měli dospět? Že by sny o tom „být velcí“ bylo pouhé mazání medu kolem huby? Člověk přeci dnes může cestovat na druhý konec světa, vypracovat se na vysoké firemní pozice, rozvíjet své umělecké nadání. Člověk si dnes může hrát na velké – až převeliké. Otázka ale zní, zdali je to správně.

„Marto, tak pójd', v předu máš ještě náký místo.“ řekla Manka.

Manka čumí na mě.

Já čumím na Manku.

Čumíme na sebe neříkající slova.

„Kočka není pes.“ usmála jsem se.

Manka nechápajíc stojí jako prkno v plotě, zatímco já se od středobodu dnešního večera vzdaluji světelnou rychlostí.

Ale co teď? Kam se vydat? Ulice prázdná. Na obrubníku sedí stařeček jako z pohádky. Přisednu k němu, jeho vous dosahá až na poprášenou zem.

Tázavýma očkama se na mě dívá, bezprostředně se usměje.

„Svítlí-li dnes poslední hvězda, je potřeba následovat její svit, i přestože se zdá být pomíjivým. Nikdy nevíte, třeba za malou chvíli, nebo zítra, nebo za deset let zastíní ostatní spanilé světlušky. Možná nikdy nezazáří, ale,“ odmlčí se, „je pěkné věřit – aspoň v něco.“

Zadívá se do nekonečného prázdna.

„To jo,“ odvětim.

Usmějí se.

Pozorujícíce spanilou na nebesích si užíváme ticha okamžiku.

ROZHOVOR SE SAMUELEM FRENGLEM

ANETA NEPRAŠOVÁ

Ahoj, odkud nám právě teď odpovídáš?

Ahoj, zrovna odpovídám z jedné z klidnějších čtvrtí Tokia v Japonsku.

Jaká byla tvoje cesta od skončení gymplu? Kdy přišel nápad na cestu do Japonska?

Po ukončení gymplu jsem se rozhodl studovat japonskou filologii na Univerzitě Palackého v Olomouci. Ta každý rok nabízí výjezdy do Japonska do různých lokalit. Osobně jsem nejdříve nad cestou do Japonska ve formě desetiměsíčního pobytu vůbec nepřemýšlel, ale jednalo se o příležitost, která se může objevit jen jednou za život, takže jsem se na pobyt přihlásil a přijali mě.

Jak jsi se vlastně dostal k japonštině?

Není to úplně typický obor...

Na základce a potom vlastně i na střední škole jsem se začal hodně zajímat o japonskou kulturu hlavně díky médiím jako byly počítačové hry, ale také anime a manga. To vzbudilo zájem o samotnou zemi a její historii a literaturu. O těchto okruzích jsem se chtěl dozvědět více a poznat je hlouběji, jelikož na střední se o Japonsku kromě pár zmínek v dějepisu a zeměpisu člověk moc nedozví. Zároveň mě vždy bavily jazyky a japonština představovala velikou výzvu, jelikož jejich písmo i gramatika jsou naprosto odlišné od toho, co známe u indoevropských jazyků. Takže důvodem bylo skloubení vášně pro kulturu a touhy ovládnout složitý jazyk, který moc lidí v Česku neovládá.



Ted' jsi tedy v Japonsku sedmým/osmým měsícem, pokud se nepletu. Jaké byly vůbec začátky? Pojd'me začít tím, co musí student vůbec podstoupit, aby se dostal tam, kde jsi ty.

Těsně vedle, březen je půl roku od toho, co jsem tady. ☺ Nemůžu mluvit za všechny, jelikož existuje vícero způsobů jak se sem dostat na pobyt, ale moje univerzita každý rok vyhlašuje výběrové řízení, kam se člověk může přihlásit. Člověk musí vyplnit nějaké dokumenty, vybrat si školy, na které by se chtěl dostat a spolu s motivačním dopisem a

"MÝM DŮVODEM BYLO SKLOUBENÍ VÁŠNĚ PRO KULTURU A TOUHY OVLÁDNOUT SLOŽITÝ JAZYK"

životopisem vše poslat. Potom mě čekal pohovor vedený napůl v češtině a napůl v japonštině.

A jaké to bylo když jsi přijel? Zkus nám tvé první měsíce přiblížit.

Začátky byly celkem krušné, musel jsem vyplňovat spoustu dokumentů, zařizovat kartičku pojištěnce, něco na způsob občanského průkazu, dokonce jsem si musel založit i japonský bankovní účet. Zároveň byly začátky osamělé, jelikož jsem nikoho neznal a bohužel jsme měli většinu hodin minulý semestr online. Situace se ale nakonec obrátila k lepšímu, poznal jsem fajn lidi, přidal jsem se do univerzitního kroužku, kde se můžu věnovat hudbě, zvykl jsem si na hodiny, ale hlavně jsem strávil dost času cestováním a poznáváním kultury, což zatím bylo asi to nejlepší na tomto výjezdu.

Zmiňuješ hudbu a troufnu si říct, že když se na gymplu řekne "Sam Frengl", každý si tě spojí s hudbou, ať už Anna nebo HZP. Co pro tebe znamená hudba? A jak se snažíš držet si ji v každodenním životě?

Hudba pro mě znamená hrozně moc, troufnu si říct že i víc než japonština. Zatím Anna i HZP jsou dva projekty, ke kterým se vždycky strašně rád vracím a momentálně mi obě kapely neskutečně chybí. Jsem velmi pyšný na to, že tenhle rok pokračuji ve skvělé práci i bez mojí



přítomnosti. Hudba je pro mě kořením života, něco, co mě podrží, když je mi smutno, nebo mě to ještě více rozveselí. Běžně si ji v životě držím skládáním písniček, nacvičováním coverů s kapelami, nebo brnkáním si a zpíváním jen tak pro radost, sám pro sebe. Zároveň také hudbu rád poslouchám a snažím se rozšiřovat si obzory pokud můžu, od rapu po jazz a vážnou hudbu. Během mého pobytu v Japonsku ale hudba musela jít trochu do ústraní, i tak se ale snažím se jí trochu věnovat, ať už prací na osobních projektech, hraním společně s místním univerzitním kroužkem, který se věnuje živé hudbě, nebo poslechem a brnkáním si.

A jak vypadá tvůj obvyklý den den v Japonsku?

Můj obvyklý den momentálně není nic moc zajímavého, jelikož mám až do začátku dubna prázdniny. Ráno po kávě studuji japonštinu většinou do oběda a odpoledne se věnuji volnočasovým aktivitám, ať už jsou to koníčky nebo

"ZAČÁTKY
CELKEM KRUŠNÉ A
OSAMĚLE."

přátelé. Večer si pak většinou vyhrazuji na rodinu a přátele v Česku, kteří tou dobou mají kolem poledne. Se školou se tenhle rozvrh posouvá podle hodin, ale náplň dne zůstává většinou stejná.

Když se ještě vrátíme k tomu gymplu, je něco na co dodnes vzpomínáš? Co jsi měl na GJO nejradši?

Nejradši vzpomínám asi celkově na příjemnou atmosféru gymplu, na vstřícnost a zajímavé hodiny některých učitelů, a také na školní sbor, kam jsem chodil po celou dobu svých středoškolských let. Byl to právě školní sbor, díky kterému jsem potkal ty správné lidi, kteří mě zasvětili do světa hudby, a za to jim budu nadosmrti vděčný.

Máš před sebou ještě dlouhou dobu v Japonsku, ale plánuješ už svůj návrat do Česka? Už jsi přemýšlel, jak bude tvé studium pokračovat?

Plánuji, už mám koupené i letenky! Chci dodělat magistra na japonské filologii v Olomouci a potom se uvidí, možná bych rád pokračoval ve studiu kytary na Ježkárně, ale upřímně teď sám nevím jak to všechno dopadne a jak se rozhodnu dál.

Je něco, co bys chtěl vzkázat studentům z gymplu?

Přeji všem hodně štěstí ve studiu a svá léta na gymplu si patřičně užijte!

Mockrát děkuju za rozhovor! Ještě mě napadá, co takhle rozloučit se v japonštině?

インタビューはありがとうございました！
さようなら。



PES – NEJLEPŠÍ PŘÍTEL ČLOVĚKA

IVAN DOBREV

Je to jediný tvor na světě, který vás má rád víc než sebe. Jediný tvor, který by po vašem boku mohl být pořád. Nikdy mu to nebude nepříjemné. Je mu úplně jedno, jaké jsou vaše silné a slabé stránky, nebo jestli jste hezcí či oškliví. Stačí mu jen, že přijdete domů a pohladíte ho. On vás bude navždy milovat a s radostí bude vaším společníkem až do konce svého života. Pokud tedy cítíte, že v sobě máte lásku, o kterou nestojí žádný člověk a váháte, komu ji dát, nejlepší volba je jen jedna – pes.

Ať už to bude malá čivava či obří bernardýn, každý pes vaši lásku přijme a vždy vám ji vrátí, a to mnohdy i daleko větším dílem. Plno psů je ochotných za své páníčky položit i vlastní život a hodně z nich svůj život taky položilo. Věrnost psa tedy nelze nahradit za věrnost kteréhokoli jiného živočicha včetně člověka. Každá psí bytost je mnohem cennější než většina těch lidských, obzvláště pak těch, které v klidu vyhodí malé nevinné štěně do popelnice nebo jinak devastují životy těch nejzážračnějších zvířat naší planety.

Já osobně žiji v malém městě, kde se mezi sebou lidé často nesnesou, ale jedna věc nás všechny spojuje – milujeme psy a ti zase milují nás. Za svůj život jsem měl tu čest poznat spoustu čtyřnohých kamarádů nejrůznějších ras. Tím nejlepším ze všech je můj Tobi. Naše úžasná cesta se táhne už téměř dvanáct let. Vždycky jsme se měli moc rádi a vzájemně se respektovali.

Pes není jen nejlepším přítelem člověka, ale taky nedílnou součástí rodiny. Kdyby každá domácnost měla alespoň jednoho z těchto chlupatých miláčků, svět by určitě byl o poznání lepším. Každý pes by měl mít svého páníčka a každý člověk by zase měl mít svého psa.





JEDNO MALÉ HOROROKOMICKÉ VYPRÁVOVÁNÍ

VANESA BOROVIČKOVÁ

Než jsem stihl zaklepat, dveře se otevřely...

Před mýma očima stanul muž středního věku v saku střihu tučňáka. Při spatření mé tváře se jeho zalila oslnivým úsměvem.

„Už jsme Vás očekávali, pane Jedličko.“

Měl znepokojivý mexický knírek.

Oplatil jsem mu popřání dobrého večera mírným pokyvem hlavy a aniž jsem byl vyzván, vydal jsem se do ponuré chodby oděné prázdnými tvářemi v rámech. V koutku oka jsem postřehl mírné znepokojení mexického knírku.

Co ten chlap může mít za problém? Při této otázce jsem se přistihl, jak jsem dočista bezmyšlenkovitě začal svírat amulet ve své dlani. Hrál.

Chodba neměla konce, nervozita z přítomnosti cizího muže zalívala mé čelo krůpějemi potu. Jsem blízko, cítím to.

„A před vstupem k nejvyššímu si musíte být vědomi, že měsíc se nachází ve své poslední čtvrtině.“ prohlásil strojeně dávaje důraz na slovo „poslední“. Proč? – Nevím.

Na zmatení ale nebyl čas, došli jsme na konec chodby. Nikde žádné dveře, žádná okna... žádné cesty zpět. Nevěřicně jsem se požíval na toho kníráče. Šibalský úsměv zodpověděl všechny mé otázky. Na límečku košile se mu blyštělo ručně vyšívané písmeno „T“. Není cesty zpět.

Oči se mu zalily jedem. Šlo z nich vyčíst vše, co se mi od rána přihodilo. Porouchané auto, oprava trvající do dalšího rána, nutný nocleh v nejbližším městečku, kde se většina obyvatel aktivně podílí na jeho rozvoji pod ztrouchnivělými kříži. Část mozku mi vyčítá, že jsem bezhlavě šel navštívit pana T. Zbytek mě hájí. V dopise bylo jedno slovo – jedno jediné jméno.

„Rákosníček.“

Nereagoval.

„Ptám se tě, co se stalo s Rákosníkem, ty mexikánče!“ Vím, že se neutopil v brčále, jak napsali do kolonky příčiny smrti.“

Mlčel.

Kamenně stál a držel hrobový klid.

„Tak řekni!“ ze zoufalství mi vytryskla slza deroucí si cestu znavenou tváří.

Lhostejně se na mě zadíval, naklonil se a šepem prohodil: „Snědl jsem ho.“

Ztratil jsem slova.

„Tvého Rákosníka jsem snědl a tebe čirou náhodou sním taky.“

Vyjekl jsem při spatření jeho nelidských tesáků.

„Zdrávasmarja,“ vytáhl jsem amulet z kapsy, „ty pekelníku mexikánskej!“

Napřáhl jsem ho proti němu. Zaskřípěl bolestí, běžel jsem, ne, já jsem doslova letěl!

Byl jsem pryč z toho pekelného domu, ale amulet přestal hřát – začal pálit, hořet. „Rákosníku?“ otočil jsem se k poslední čtvrtině měsíce. Plameny mě požírají. Žár. Teplo pana T.

„Rákosníku, jsi to ty?“ Víčka mi padají. Na prahu stojí mexikánec s Rákosníkem, mým Rákosníkem – v náruči.

Je mi teplo.



ZTRACEN(Á)

REZEKVI TEK

Už mě to trápí zas
A tak píšu báseň svou
Přeji si jen abys zhas
A lehl si za mnou

Jenže o kom teď mluvím, to sama nevím... V hlavě mám zmatek a přijdu si jak spratek.

Kterej je nevděčnej za to, co má. Za všechnu tu lásku děkuju bohu. Ale asi mi to nestačí, hochu. Ráda blázním trochu, a proto zas propadám strachu. Co když se vše pose*e a já skončím bez tebe...?

Co jen nadělám sama v tomhle světě....A tak skrývám, skrývám to vše za zlatou oponou a podlamuji se pomalu v kolenou.

Asi to nezvládám... popsát to, co cítím... je to těžší než kdy dřív a za pomoci se bojím jít. Kdo jiný by nám měl rozumět než my sami?

A tak nasazuji tu masku a do školy chodím s náladou na facku.

Opravdu teď... Opravdu teď mám zažívat ta nejlepší léta a s kamarády si užívat?

Já jen... nepřijdu si tak...

„Takže ne, nedal mi květiny ani sladkosti. Dal mi měsíc a hvězdy. Nekonečno.“

Jenny Han

A tak zase chodím spát o trochu dýl a snažím se nemyslet, jak teď asi vypadáš. Zakazuju si mít v hlavě jen myšlenky týkající se tvých tázavých odpovědí a fakt mi věř, že dělám, co můžu, jen abych nemusela myslet na tvůj hlas a úsměv a pohLED. A já vím, že jsem řekla, že už znova milovat fakt nebudu, a že si nenechám určovat své štěstí někým jiným. Ale řekla bych, že je mi to nějak nekonečně souzený, milovat kluky, co maj chůze lenivý a hlasy zájmem prohnáný.

Neříkám, že tentokrát je to to pravý, jen přiznávám, že zas plním své diáře na básně někým bláznivě konečným.

A neříkám, že tentokrát to vyjde, ale když zavřu oči, možná si nás fakt dokážu představit. Jak místo alkoholu pijeme kafe na terase a ty, protože nejíš sladký, se jen koukáš, jak já ho jím za oba. Jak spolu tancujeme, přestože netančíš, a jak se spolu hádáme, protože ty ani já nikdy neustupujeme. Vidím nás taky jak ležíme pod otevřeným nebem a já dřív spočítám všechny červánky, než tvoje vzdory a potutelný úsměvy. A ty dřív vyprosíš u večernice velký vůz, abys mě vzal na projížďku, než mě naučíš, jak chodit brzo spát.

A tak neříkám, že jsem se zase zamilovala, protože mám pocit, že ze všech nekonečen nakonec vždycky bylo konečno. A máš pravdu, že tvoje jméno ke konci, jak kdyby přímo vyzývalo. Ale tak nějak doufám, že když přidám trochu jména svého, udělám z nás nekonečno.

Tak prosím.

Prosím?

Já jen, vezmi si mě trochu.





JOSEF ČAPK

"Umění je krásná
pravda, naprosto
ne krásná lež."

Publikováno studenty Gymnázia Jiřího Ortena © 2023
Jaselská 932, Kutná Hora, 28401, Česká republika
Titulní strana: Filip Wohák
Logo a ilustrace: Monika Sladká
Korektura: Ivan Dobrev
Fotografie: Filip Wohák
Editace a formátování: Aneta Neprašová

sleduj nás!



orto_gjo
gjo_kh



Gymnázium
Jiřího Ortena